

El (Hristos) trebuie să vină de două ori!

Mulți creștini cred că trebuie să fie un război distrugător de dimensiune globală, care va determina o lume deznădăjduită să se supună conducerii lui antihrist. Uneori se poate citi chiar că răpirea are loc în același timp cu un infern nuclear, așa că lumea va presupune că creștinii dispăruți sunt printre cei morți și de aceea nici nu se ajunge la gândul că ei ar fi fost trupește răpiți în cer. Însă o astfel de constelație – așa cum vom vedea – ar înlătura efectul decisiv al răpirii.

În afară de aceasta, gândul că al treilea război mondial ar iniția necazul cel mare, contrazice afirmația apostolului Pavel, și anume că ziua Domnului va veni pe neașteptate, atunci când lumea va crede că a ajuns la pace și siguranță. Oricum două războaie îngrozitoare cu dimensiuni globale, care au costat viața a milioane de oameni, nu au dat naștere la apariția lui antihrist. Și tot așa nici un al treilea război mondial nu va face. Dimpotrivă, tensiunile și rivalitățile vor crește și lumea ar fi mai dezbinată decât a fost vreodată, și vor trebui să treacă ani mulți și decenii, până rănilor se vor vindeca. Nu, pentru a determina lumea să primească pe antihrist cu brațele deschise este nevoie de evenimente cu totul neobișnuite. Vrem să reflectăm ce ar putea fi acestea.

Evenimentele fără precedent, care au zguduit Europa de răsărit în anul 1989, arată că omul de pe stradă are propriile păreri, cu toate schimbările deosebite de mari clare, și nu este așa ușor de condus, precum s-a sperat. Conducătorii guvernelor din țările fostului bloc răsăritean au de luptat cu greutate masive, ca să impună programele lor de guvernare. Și Gorbaciov, cu tot prestigiul lui, pe care și l-a câștigat ca luptător înaintaș pentru libertate, a trebuit să-și ridice pălăria.

În toate statele din fostul bloc de răsărit, euforia provocată de libertatea nou câștigată a făcut foarte repede loc trezirii la realitate. Masele populare revoltate au ieșit din nou în stradă, ca să adreseze cerințe noi regimurilor pe care ele cu câteva săptămâni înainte le-au aclamat frenetic. Deja după o săptămână oamenii au mărșăluit în România și au protestat împotriva conducătorilor lor, considerându-i că le-au înșelat încrederea. Și cu toate alegerile democratice, această țară nu va ajunge curând la liniște. Însă tocmai aceste experiențe arată că trebuie să aibă loc ceva de neimaginat, pentru ca lumea să se unească sub antihrist și chiar să i se închine.

Oricare ar fi rezultatul produs de această schimbare, trebuie ca ea să cuprindă în același timp toată omenirea, și nu numai o țară sau o anumită regiune. Antihrist va domina peste lumea întreagă: „Și i s-a dat stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam. Și toți locuitorii pământului i se vor închina ...” (Apocalipsa 13.7-8). Ce va determina omenirea – mahomedani, iudei, hinduși și chinezi – să facă aceasta?

Este un eveniment de o formă așa de dramatică, că fulgerător va avea un astfel de efect: este răpirea credincioșilor. Realmente ea este singurul eveniment imaginabil, care ar putea determina lumea să se unească într-o domnie mondială și o religie mondială și fără ezitare să

se supună lui antihrist ca dictator mondial. Și prin aceasta avem o altă dovadă convingătoare pentru faptul că răpirea credincioșilor trebuie să aibă loc înainte de arătarea lui antihrist și înainte de necazul cel mare. Vrem să încercăm să ne descriem consecințele acestui eveniment neobișnuit.

Să ne imaginăm numai ce vacuum moral și spiritual va lua naștere când toți aceia care vestesc adevărul Evangheliei și au trăit corespunzător ca „sare” și „lumină”, vor fi luați într-o clipă de pe pământ. Familii, obști sătești, școli, întreprinderi și comune vor rămâne în urmă fără nici o influență din partea lui Dumnezeu și a lui Hristos. Duhul lui Dumnezeu va înceta să mai convingă conștiințele acelor care până în momentul acela au respins pe Hristos. Este de neimaginat efectul bulgărelui de zăpadă al unei astfel de pierderi mondiale, venită deodată, al îndepărtării tuturor barierelor morale. În sfârșit umanismul va avea atunci posibilitatea neîngrădită să dovedească că el este capabil să creeze condiții de viață ideale.

Aceeași dimensiune vor avea și urmările sociale și politice, când deodată multe milioane de oameni vor dispărea de pe pământul acesta. Evenimentul va veni așa de neașteptat, va fi așa de atotcuprinzător și de înspăimântător, că nu se pot imagina efectele asupra echilibrului sufletesc al celor rămași în urmă. Milioane și milioane de oameni vor trăi văzând, și totuși fără să creadă ochilor lor, cum din jurul lor celor puțin câțiva oameni vor dispărea din jurul lor. Văzând ceea ce nu se considera ca fiind posibil, milioane de oameni rămași în urmă își vor pierde mintea.

Autoturismele fără conducător și avioanele fără pilot nu numai că vor produce un haos mondial, ci vor dezlănțui și o panică de dimensiuni necunoscute. Operații chirurgicale întrerupte, tribune fără vorbitori, mașini de salvare fără conducător, personal decimat în centrele de comunicare, întreruperi în transportul de marfă și servicii, toate acestea, care fac parte din viața noastră zilnică, se vor cufunda în haos și se vor termina într-o baie de sânge. Șoc, consternare și groază vor fi urmările acestui eveniment istoric, care vor paraliza lumea. Orice încercare de a explica toate acestea va suprasolicita chiar și pe cei mai strălucitori gânditori.

Frica de fenomene necunoscute și de repetarea lor va cuprinde lumea. A fost o luare în captivitate în masă? Cine va fi următoarea victimă? Ce putere galactică își face aici jocul cu omenirea? Ce va face în continuare această putere fără milă, care nu se face cunoscut? Ce soartă vor avea victimele? Au fost ei duși ca sclavi pe o planetă îndepărtată? Sau pur și simplu i-a îndepărtat din universul fizic, așa că ei au încetat să mai existe?

La toate nivelele de administrare se vor ține ședințe de criză – în școli și universități, în etajele superioare ale conducătorilor de concerne mari, în parlamentele statale și orașenești, în cabinetele șefilor de conducere, în Pentagon, în Kremlin. Pretutindeni vor lipsi membri. Națiunile Unite nu vor fi capabile să dea o explicație pentru cele petrecute sau să întocmească un plan împotriva repetării acestui eveniment.

Vor trece luni de zile până când ordinea va fi cât de cât restabilă. Împletitura devenită și așa complicată în sistemul bancar și financiar va fi foarte greu de descâlcit. Domenii mari din

economie și industrie vor deveni paralizate prin aceea că va lipsi personalul de serviciu pentru deservirea sistemelor EDV înalt tehnologizate și a altor echipamente importante. Ingineri și oameni de știință cu deosebite cunoștințe și aptitudini vor lipsi pretutindeni, și nu va fi nimeni acolo, care să ofere soluțiile necesare.

Nici nu poți să-ți dai bine seama ce înseamnă în cele din urmă astfel de căderi la nivel mondial. Cel mai puternic lovite vor fi Statele Unite ale Americii. Chiar dacă ar fi numai o parte mică din numărul celor care în sondajul de opinie s-au declarat creștini născuți din nou la noi în țară, totuși răpirea credincioșilor ar decima foarte mult populația acestei țări. Cei care mărturisesc că sunt creștini adevărați se află pretutindeni în poziții cheie. Dispariția lor ar duce SUA la marginea prăpastiei și o va mâna în brațele Europei de vest, unde biserica și așa este moartă în cele mai mari teritorii, așa că pierderea în societate ar trebui să nu fie așa de mare.

În China și Africa este posibil să se ducă lipsă de mult mai mulți oameni. Dar cei dispăruți vor fi în cea mai mare parte muncitori simpli și țărani, ale căror misiuni vor putea fi preluate fără probleme de șomerii de până acum. La nevoie se vor lua studenți sau militari. În Rusia va fi asemănător: vor lipsi într-adevăr milioane de oameni, dar vor fi puțini aceia care au ocupat poziții cheie. Va fi uimitor cât de mare este pierderea în Israel. În țările mahomedane, hinduiste și budiste dimpotrivă, vor lipsi puțini oameni. Însă toată omenirea va trebui să ia cunoștință cu consternare despre această pierdere irecuperabilă.

Nu este nici o îndoială: răpirea este singurul eveniment imaginabil care poate provoca panică și temeri mari la nivel mondial de așa natură, că omenirea mânată de îndoială și deznădejde va primi cu bine un dictator mondial. Aceasta este de fapt singura consecință logică. Pierderea deodată a milioane și milioane de oameni în toată lumea va determina fără îndoială la cei rămași în urmă ai tuturor națiunilor un sentiment de apartenență comună, căci împreună au avut parte de o catastrofă pustiitoare, la care trebuie să fi fost în joc forțe cosmice.

În primul rând nu se va găsi nici o explicație științifică rațională. Nici măcar acelor care în trecut au auzit despre răpirea Bisericii nu le va veni gândul că răpirea a avut probabil loc. Dumnezeu nu va permite să se găsească adevărul. Și atunci din haosul produs se va ridica antihrist, un om echipat cu puterea lui satan. El va face semne și minuni, va da o explicație „științifică” liniștitoare pentru tot ce a avut loc și în afară de aceasta va prezenta un plan de salvare bine gândit și aducător de speranță.

Omenirea nu va fi cuprinsă imediat de o stare de amoc moral, cu toate că nu va mai fi nici o conștiință care să-i atenționeze de pierzare. Așa cum satan a înșelat-o pe Eva, ca să-i ridice sentimentul valorii de sine și în cele din urmă să fie ca Dumnezeu, tot așa el va înșela toată lumea:

Și atunci se va arăta cel nelegiuit, ... Arătarea lui se va face prin puterea satanei, cu tot felul de minuni, semne și puteri mincinoase, și cu toate amăgirile nelegiuirii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună;

pentru ca toți cei care n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți (2 Tesaloniceni 2.8-12).

Se poate numai presupune ce ipoteze convingătoare va oferi antihrist pentru a explica dispariția în masă a oamenilor. Sunt deja mai multe explicații în circulație, dintre care desigur una va fi valabilă, atunci când va avea loc răpirea. Mulți adepți ai New-Age așteaptă de exemplu o dispariție deodată a milioane de oameni pretutindeni în lume. Probabil așa ceva va avea loc atunci când va fi o mulțime suficientă de oameni, care este pregătită să facă un salt cuatic într-o dimensiune mai superioară de cunoaștere, prin care va lua naștere o specie nouă – Homo noeticus. Totodată toți aceia, care nu sunt la aceeași înălțime spirituală și prin urmare nu pot lua parte la saltul evolutiv istoric, vor fi luați într-o dimensiune metafizică, unde vor fi curățiți, înainte ca ei să poată reveni în lumea fizică.

Unii adepți ai cultului UFO (OZN) pretind că au primit „descoperiri” despre o răpire în masă, care urmează să aibă loc. Urmare unor „transmisii” diferite, în curând vine ziua când acei extraterestrii, care au adus omenirea pe pământ, vor interveni ca să împiedice colapsul ecologic. Atunci, când „noua ordine mondială” va fi impusă omului, toți cei care nu vor să se supună lor vor fi duși pe o flotă UFO (OZN), care înconjoară pământul. Rebelii vor fi duși pe o planetă a sclavilor și acolo vor fi supuși unei torturi psihice. Abia după aceea ei vor putea să se reîntoarcă pe pământ. Unde duce „lucrarea de rătăcire”, despre care a vorbit Pavel, pe om!

Conducătorii unei mișcări, care se numește »World Instant of Cooperation«, cred de asemenea că o parte importantă a omenirii de pe pământul acesta trebuie înlăturată, pentru ca „să curețe” planeta. „Descoperirea” lor vorbește într-adevăr despre un proces succesiv, în care milioane de oameni vor fi înlăturați pe parcursul unui timp îndelungat, dar o dispariție deodată ar îndeplini același scop. Un conducător al mișcării scrie:

Multe schimbări vor avea loc în curând în lumea aceasta ... prin forța naturii, care pe baza legitimității cere înapoi planeta ei ...

Ca să aibă loc aceasta, ea trebuie să frângă puterea energiei negative, care radiază din întunecimea rasială a omului, care dă naștere la dezechilibru ... Dacă mai mulți oameni ar fi atins culmea unei trepte superioare de cunoaștere, atunci energia spirituală ar fi compensat dezechilibrul, și natura nu ar fi trebuit să ia ea însăși lucrurile în mână ...

Natura va intra curând în ciclul ei de curățire. Însă aceia care nu vor să participe la schimbarea lumii vor fi înlăturați în următoarele decenii.¹

Treptat, în timp ce se restabilește o anumită ordine și desfășurarea de putere incredibilă a lui antihrist devine vizibilă pentru fiecare, oamenii încep să se mândrească cu ei înșiși și să se considere privilegiați ai soartei. În unanimitate vor fi de părere că ceea ce inițial arăta ca o mare nenorocire, în realitate era mai degrabă o înlănțuire fericită cu o însemnătate deosebită pentru evoluția speciei umane. Cei care nu merită să trăiască, așa se va crede, au fost înlăturați și aceia care supraviețuiesc devin tot mai mult conștienți de faptul că în ei a avut loc o

---

¹ John Randolph Price, *Practical Spirituality* (Quartus, 1986), pag. 17-19.

transformare tainică. O specie nouă și superioară, potrivită pentru o chemare mai înaltă, va părea că se răspândește pe planeta pământ!

O anumită atmosferă sărbătorească se va instala, când cunoașterea va crește, că o epocă nouă (New Age) a început, o epocă de aur cu posibilități de dezvoltare nemaiîntâlnite, o epocă a păcii și cooperării mondiale, așa că omului i se va oferi o bunăstare nemărginită. Omenirea în totalitate nu va mai consta din state, care să concureze între ele și împărțite în fracțiuni religioase, care luptă una împotriva celeilalte, ci toți oamenii se vor concentra asupra fraternității demult uitate și cu toți vor avea o dată pentru totdeauna un singur țel (care după părerea lor a și fost atins) – paradisul pe pământ. Visul lui Carl Sagan despre un pământ încorporat într-o comuniune intergalactică nu va mai părea atunci utopic.²

Clădirile bisericilor vor fi pline. Va avea loc o mare trezire spirituală a „creștinismului” fals, care va prezenta pe antihrist ca Hristos și sub care toate religiile se vor uni într-o religie mondială, cultul lui antihrist. Marea decădere, care conform lui Pavel trebuie să aibă loc înainte de arătarea lui antihrist (2 Tesaloniceni 2.3) și care acum este deja în desfășurare, va avea atunci un efect deplin. Retragerea deodată a tuturor acelor care mereu au încercat să intervină pentru o învățătură sănătoasă, va lăsa în urmă o biserică „creștină” a decăderii, care va deveni un loc de întâlnire al tuturor celorlalte religii sub conducerea papei.

Și aici devine din nou clar, că răpirea trebuie neapărat să aibă loc înainte de necazul cel mare. Adevărații creștini ar demasca pe antihrist și i s-ar împotrivi. De aceea ei „trebuie luați din drum”, așa fel ca el și adepții lui să aibă libertate neîngrădită să clădească utopia lor umanistă. Intenția lui Dumnezeu este să prezinte fiecărui om marele adevăr al Evangheliei, și anume că pentru omenire nu este nici o speranță în afară de salvarea oferită de Hristos. Ca să dovedească aceasta, trebuie oferită posibilitate neîngrădită lui satan și adepților lui pământeni să transforme lumea într-un paradis, dacă vor putea. „Dumnezeul lumii acesteia” trebuie să conducă lumea aceasta un timp prin antihrist; și luarea de pe pământ a tuturor creștinilor adevărați este absolut necesară în acest scop.

Creștinii adevărați nu ar putea face altfel, dacă ei ar trăi în lumea aceasta după preluarea puterii de antihrist, decât să se împotrivescă semnelui fiarei și adorării chipului ei. Urmarea ar fi, că ei toți ar fi omorâți. Însă nu este nici un indiciu că Dumnezeu va ocroti pe credincioși în timpul necazului cel mare. Dimpotrivă se spune:

I s-a dat [lui antihrist] să facă război cu sfinții, și să-i biruiască. ... I s-a dat [profetului mincinos] putere ... să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei ... și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei ... (Apocalipsa 13.7,15-18).

---

² Placa de aur, care a fost dusă de sonda spațială Voyager, conține un mesaj adresat inteligenței extraterestre, pe care ea o va descoperi cândva și va trebui să-l descifreze. Conceput de Carl Sagan și semnată de președintele de atunci Jimmy Carter, acest mesaj va trebui să servească, ca noi locuitorii pământului să devenim cât se poate de curând o familie globală, în speranța că într-o zi noi ne vom putea integra într-o comuniune intergalactică.

Biserica, mireasa Mielului, trebuie neapărat să fie luată deja, căci antihrist niciodată nu va putea face război împotriva acelor, și să-i biruiască, despre care Domnul nostru a spus: „și porțile Locuinței morților nu o vor birui” (Matei 16.18). Dar cine sunt atunci acești „sfinți”? Trebuie să fie aceia care se vor declara de partea lui Hristos în timpul necazului cel mare și vor plăti cu viața credința lor nouă. Așa citim în Apocalipsa lui Ioan:

După aceea m-am uitat, și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini. ...

Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele, și le-au albit în sângele Mielului (Apocalipsa 7.9,14).

O răpire după necazul cel mare nu ar fi o „nădejde fericită”. Da, ar fi un eveniment fără o importanță mare, căci numărul creștinilor care ar supraviețui ar fi foarte mic, și care atunci vor putea fi răpiți. Ar putea creștinii să primească semnul lui antihrist, ca să supraviețuiască și la sfârșitul necazului să poată fi răpiți? Desigur, nu! Biblia atenționează categoric:

Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu; și va fi chinuit în foc și în pucioasă ... (Apocalipsa 14.9,10).

Răpirea înainte de necazul cel mare ia influența lui Dumnezeu, pe care El o exercită prin milioane de creștini credincioși, după care antihrist abia atunci se va putea arăta și lua măsuri potrivite pentru obținerea domniei mondiale. Prin această răpire la timp se va împlini făgăduința lui Dumnezeu față de Biserică, aceea de a o păzi de mânie, de a o lua de pe pământ (1 Tesaloniceni 1.10; 5.9; Apocalipsa 3.10). Apostolul Ioan a văzut în viziunea lui ce pustiiri vor lovi lumea în mod supranatural: „Toți munții și toate insulele s-au mutat din locurile lor”. El a auzit cum glasul lui Dumnezeu a poruncit celor șapte îngeri: „Duceți-vă și vărsați cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu!” (Apocalipsa 16.1). Însă mireasa Mielului nu va mai fi pe pământ și nu va avea parte de mânia lui Dumnezeu (2 Corinteni 11.2; Efeseni 5.31-33).

Așa cum Noe a fost pus în siguranță prin corabie înainte de a veni potopul și așa cum Lot a fost scos din Sodoma, pentru ca cetatea să poată fi distrusă, tot așa și Biserica va fi luată de pe pământ înainte ca el să fie lovit de judecata lui Dumnezeu cu pustiiri mondiale fără precedent. Pavel a îndemnat pe credincioșii din Tesalonic:

Când vor zice [necredincioșii]: „Pace și liniște!” atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei ... Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț ... Fiindcă Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie [în contrast cu ei], ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Isus Hristos ... Fiindcă Dumnezeu găsește că este drept ... să vă dea odihnă atât vouă ... cât și nouă, la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe

Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos ... (1 Tesaloniceni 5.3,4,9; 2 Tesaloniceni 1.7,8).

Sunt însă mulți creștini care sunt împotriva unei răpiri înainte de necazul cel mare. Ei fac aceasta, deoarece într-un astfel de caz Hristos ar trebui să vină de două ori spre pământ – o dată înainte de necazul cel mare, ca să răpească Biserica Sa, și apoi încă o dată ca să nimicească pe antihrist împreună cu armatele lui la Ierusalim și să salveze pe Israel. »Unde stă scris în Noul Testament că sunt două a doua venire a lui Hristos sau două etape ale celei de-a doua veniri?«, întreabă în mod just aceia care resping gândul la o răpire tainică.

Cu același drept se poate pune contra-întrebarea: »Unde stă scris în Vechiul Testament că Mesia va veni de două ori?« Aceasta nu stă scris niciunde. La niciunul din profeți nu este exprimat așa ceva, cu toată mulțimea lucrurilor profețite. Și cu toate acestea afirmațiile lor nu pot fi interpretate altfel. Așa cum am constatat deja, este imposibil să se plaseze toate afirmațiile profeților referitoare la Mesia în aceeași perioadă de timp: cum poate fi El omorât, și în același timp să întemeieze și să conducă o împărăție veșnică? Cum poate El fi lepădat de Israel, și în același timp să domnească pe scaunul de domnie al lui David? El trebuie pur și simplu să vină de două ori! Nu este altă posibilitate să se aducă la unison ceea ce altfel ar fi total contradictoriu.

De aceea nu surprinde că profețiile Noului Testament referitoare la a doua venire prezintă o problemă asemănătoare și necesită o rezolvare asemănătoare. Nu se poate pur și simplu contopi într-un singur eveniment tot ceea ce Noul Testament spune despre revenirea lui Hristos: mai întâi El trebuie să meargă în întâmpinarea Bisericii, s-o întâmpine în văzduh și să meargă împreună cu ea în casa Tatălui, unde sunt „multe locuințe”. Și în al doilea rând El trebuie să apară pe pământ în putere și slavă, ca să înlăture pe antihrist, ca să oprească războiul nimicitor de la Armagedon, ca să salveze rămășița lui Israel care mai trăiește și să instaureze Împărăția Sa de o mie de ani. Ambele țeluri sunt de natură așa de diferită că printr-o singură acțiune ele nu pot fi realizate.

La aceasta se adaugă, că multe locuri din Scriptură prezintă aceste evenimente importante așa fel, ca și cum ele nu ar fi parte componentă ale unui singur proces. Pavel scrie de exemplu: „Cât privește venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraților ...” (2 Tesaloniceni 2.1). Se pare că el ar enumera aici: mai întâi este venirea și în al doilea rând unirea. Venirea lui Hristos în putere și glorie pentru pedepsirea necredincioșilor realmente nu are nimic a face cu acel eveniment în care El va aduna în jurul Lui în văzduh pe creștinii credincioși, pentru a-i conduce să le dea plata cerească.

Hristos vine odată pentru Israel, altă dată pentru Biserică. Aceste evenimente nu au nimic a face unul cu altul și de aceea nu pot avea loc în același timp. Pavel numește pe unul „arătarea slavei” și pe celălalt „fericita nădejde” (Tit 2.13). Un eveniment este prezentarea publică a puterii și slavei pentru judecarea lumii, și celălalt conducerea miresei Sale în sărbătoarea nunții cerești, într-o răpire care rămâne tainică, intenționat tăinuită față de necredincioși.

Venirea lui Hristos, despre care în Zaharia 14.4 se spune: „Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor”, nu poate avea loc în același timp cu ceea ce se spune în făgăduința prezentată de Pavel: „Apoi, noi cei vii, ... vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul” (1 Tesaloniceni 4.17). Venirea Lui „cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor ...” (Iuda versetele 14,15) nu poate avea loc în același timp cu evenimentul descris în 1 Corinteni: „... morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați” (1 Corinteni 15.52). Venirea Lui vizibilă în putere și glorie, care va fi asemenea fulgerului pe cer (Matei 24.27), când orice ochi Îl va vedea (Apocalipsa 1.7), nu descrie evenimentul despre care stă scris în Ioan 14.3: „... Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.”

Pe Hristos Îl însoțesc spre Armagedon „oștile din cer ..., îmbrăcate cu in subțire, alb și curat” (Apocalipsa 19.14). Deoarece mai înainte în acest capitol este vorba de sărbătoarea nunții din cer, se poate trage concluzia că este mireasa Lui, îmbrăcată „în in subțire, strălucitor și curat” (versetul 8), care va reveni triumfând alături de El în trupul de înviere, ca să domnească pe pământ.

Sunt și alte motive, că Domnul trebuie să vină de două ori. Sunt nu numai cele două misiuni, pe care Hristos trebuie să le îndeplinească, care sunt așa de diferite, că nu pot fi executate într-un singur proces, ci și stările existente pe pământ la venirea Sa trebuie clar ordonate în timpuri diferite. Așa de exemplu Hristos a vestit, că El va veni într-un timp de pace și bunăstare, când au loc activități comerciale și oameni se desfătează – atunci, când cel mai puțin se poate aștepta la judecată:

Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului Omului. În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului Omului. (Matei 24.37-39)

Cu cuvintele acestea Isus nu a descris a doua Sa venire de la sfârșitul neazului cel mare, când mânia lui Dumnezeu va aduce nimicirea pe pământ și armatele lumii acesteia se vor confrunta la Armagedon. În timpul acela oamenii nu vor fi – ca și cum nu s-ar întâmpla nimic – „la câmp” sau „la moară” și nicidecum nu vor serba cu bucurie, așa cum se spune despre lumea dinainte de potop. În mod clar Isus descrie aici timpul la care s-a gândit Pavel când a scris: „Când vor zice: pace și siguranță!”

Oamenii dinainte de potop nu s-au gândit nicidecum la judecata lui Dumnezeu. Însă la a doua venire, când bătălia de la Armagedon va fi în desfășurare, lumea va fi demult înțeles că judecata lui Dumnezeu a venit peste ea și ei au strigat deja către munți: „Cădeți peste noi, și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului” (Apocalipsa 6.16). Deci El trebuie să vină de două ori! Și argumentele prezentate aici nu sunt totul.

Hristos va veni într-un timp când chiar și creștinii vor fi într-un somn adânc (Matei 25.5); însă apoi se spune iarăși, că El vine când frica și groaza vor fi mari, deci când nimeni nu poate

dormi: „Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi. ... Îndată după acele zile de necaz ... vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și cu mare slavă” (Matei 24.21,29-30).

Pe de o parte Isus ne explică, că El va veni atunci când împrejurările din lumea aceasta nicidecum nu lasă să se întrevadă venirea Sa: „căci Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți” (Matei 24.44). Însă El va veni după ce antihrist a preluat domnia și toată viața de pe planeta aceasta stă scurt înainte de nimicire.

Hristos a atenționat: „Și dacă zilele acelea [ale nimicirii] n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa” (Matei 24.22). Însă totodată El a promis: „dar, din pricina celor aleși [Israel], zilele acelea vor fi scurtate” (versetul 22). Cum să aibă aceasta loc? Precis prin venirea Sa vizibilă pe pământ în putere și glorie, așa cum este descris câteva versete după aceea. Și în acest caz cu siguranță nu este vorba de răpirea credincioșilor.

Așa cum nu este posibil să se contopească într-un singur eveniment ceea ce Vechiul Testament spune despre venirea lui Mesia, tot așa nu este posibil să se contopească într-un singur eveniment ce spune Noul Testament despre revenirea Sa. Și așa cum ucenicii ar fi trebuit să tragă concluzia, că Mesia trebuie să vină mai mult decât o singură dată pe pământ, tot așa și noi trebuie să credem că Hristos va trebui să mai vină de două ori.

Unii cred că Hristos va întâmpina Biserica Sa în văzduh și apoi imediat o va lua cu El pe pământ, ca să salveze pe Israel și să nimicească pe vrăjmașii Lui. Dar aceasta nu ar fi împlinirea făgăduinței Lui, aceea de a duce pe ai Săi în casa Tatălui, și în afară de aceasta, nu este felul în care un mire își tratează mireasa. Nu este mult mai corect, așa cum lasă să se înțeleagă Apocalipsa 19.7-10, dacă El o ia la Sine în cer, pentru ca mai întâi să aibă părtășie intimă cu ea, înainte ca El apoi s-o aducă înapoi pe pământ și împreună cu ea să domnească 1000 de ani?

Răpirea înainte de necazul cel mare oferă timp lui Hristos să Se preocupe intens cu ai Săi în cer, așa cum ne este făcut cunoscut și în Scriptură: „Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul, pe care-l va fi făcut pe când trăia în trup” (2 Corinteni 5.10). Întâlnirea cu Hristos în văzduh și revenirea imediată la Armagedon nu corespunde acestei afirmații.

Au fost scrise o mulțime de cărți împotriva răpirii credincioșilor înaintea necazului cel mare, însă nici un argument nu contrazice motivele principale, pe care le-am prezentat spre justificarea ei:

1. Răpirea înainte de necazul cel mare este singurul eveniment plauzibil, care ar determina lumea să se unească sub conducerea lui antihrist și să-l adore.
2. Răpirea timpurie este pasul decisiv pentru anularea influenței Duhului Sfânt care lucrează în creștinii credincioși, și astfel să lase mâna liberă lui antihrist, de care el are nevoie.

3. Răpirea trebuie să aibă loc înainte de necazul cel mare, pentru că numai prin luarea Bisericii se pot împlini două profeții, fără ca ele să se contrazică: a) Antihrist va putea exercita autoritate neîngrădită asupra tuturor locuitorilor pământului, și el va omorî pe toți care refuză să i se închine. b) Porțile Locuinței morților nu vor putea să pună stăpânire pe Biserică.

Dispariția a milioane de oameni va mâna lumea îngrozită în brațele „hristosului” universal, care va fi suveranul unei religii mondiale noi. El o va mângâia în temerile ei și va aduce ordine în haos. Sunt unele argumente care vorbesc în favoarea acestei credințe noi, căci antihrist va da impresia că el este Hristos, care aduce pace lumii. Mângâiată, satisfăcută și hotărâtă pentru loialitate, lumea va saluta cu mare bucurie pe »salvatorul« ei.

Nota redacției

Redacția mesagerul-creștin este răspunzătoare pentru publicarea articolului de mai sus. Aceasta nu înseamnă că neapărat ea este de acord cu toate celelalte gânduri ale autorului publicate (desigur cu excepția articolelor publicate de redacție) și dorește să atragă atenția, să se țină seama de toate gândurile și practicile autorului, pe care el le face cunoscut în alte locuri. „Cercetați toate lucrurile, și păstrați ce este bun” (1 Tesaloniceni 5.21).